

Sygn. akt I C 1377/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia del. Joanna Radzyńska-Głowacka

Protokolant: Ryszard Lewandowski

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko D. O. i H. O.

o zapłatę

I. powództwo oddała w całości;

II. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1377/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 października 2019 roku (data prezentaty) M. O. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od H. O. i D. O. solidarnie kwoty 179.472,00 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z zasądzeniem kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

(pozew k. 3-10)

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 marca 2020 roku (data prezentaty k.155) D. O. oraz H. O. wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od M. O. na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

(odpowieź na pozew k. 158-161)

W replice odpowiedzi na pozew z 8 lutego 2021 roku (k. 231) M. O. wniósł o ustalenie, że D. oraz H. O. są odpowiedzialni za szkodę w jego majątku, a w konsekwencji zasądzenie solidarnie od D. i H. O. kwoty 179.472,00 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem wyrównania szkody, która powstała w majątku M. O. w wyniku ich działań oraz zasądzenie od D. i H. O. na rzecz M. O. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Podczas rozpraw w dniach 20 stycznia 2021 roku (protokół rozprawy k. 211) oraz 15 kwietnia 2021 roku (protokół rozprawy k. 236) strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2007 roku umową darowizny (Rep. A nr (...)) D. i H. O. darowali na rzecz M. O. własność lokalu mieszkalnego w G. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) wraz z prawami do niego przynależnymi. W dniu 22 lutego 2007 roku pozwana H. O. darowała również tą samą umową powodowi zabudowaną domem o pow. 250 m⁽²⁾ nieruchomości położoną w obrębie 0020 – O., gmina Ż., powiat (...) w województwie (...), oznaczoną jako działka ewidencyjna nr (...), o obszarze 1777 m⁽²⁾, objętą księgą wieczystą o nr KW nr (...).

(dowód: akt notarialny Rep. A nr (...) k. 12-14; zeznania pozwanego k. 220).

Pozwani dokonali na rzecz powoda przedmiotowej umowy darowizny, aby uniknąć odpowiedzialności za zadłużenia oraz zobowiązania, które powstały wobec Urzędu Skarbowego w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

(dowód: zeznania pozwanego k. 220-222, zeznania powoda k. 219).

M. O. w dniu 21 czerwca 2007 roku udzielił H. O. pełnomocnictwa aktem notarialnym zawartym przed notariuszem B. K. w G. (Rep. A nr (...)) celem sprzedaży przedmiotowej nieruchomości położonej w O..

(dowód: akt notarialny Rep. A nr (...)).

W dniu 24 sierpnia 2007 roku przed notariuszem P. B. prowadzącym Kancelarię Notarialną w L. pozwana na podstawie udzielonego przez powoda pełnomocnictwa zawarła z R. i M. A. przedwstępną umowę sprzedaży nieruchomości położonej w O.. W przedwstępnej umowie sprzedaży wskazano, że pozwana (działając jako pełnomocnik syna M. O.) oraz kupujący zobowiązali się do zawarcia umowy sprzedaży do dnia 31 października 2007 roku nieruchomości za kwotę 950.000 zł. Kupujący zobowiązali się wpłacić kwotę 950.000 zł na rachunek powoda tytułem zadatku do dnia 27 sierpnia 2007 roku o nr: (...).

(dowód: akt notarialny Repertorium A nr (...) – k. 15-16, bezsporne).

W dniu 22 listopada 2007 roku pozwana w imieniu powoda zawarła z R. i M. małżonkami A. przyrzeczoną umowę sprzedaży nieruchomości w O..

(dowód: akt notarialny Repertorium A (...) – k. 17-19).

W treści aktu notarialnego wskazano, że pozwana H. O. otrzymała od kupujących kwotę 500.000 zł wraz z pokwitowaniem odbioru wskazanej kwoty, zaś kupujący zobowiązali się do wpłaty na konto bankowe o nr: (...) kwoty 450.000,00 zł do dnia 16 listopada 2007 roku. Strony oświadczyły także, że wydanie nieruchomości nastąpiło przed zawarciem aktu notarialnego

(dowód: akt notarialny Repertorium A (...) – k. 17-19).

Po upływie tego terminu w dniu 22 listopada 2007 roku M. O. udał się do banku z ojcem D. O. i dokonał wypłaty z rachunku bankowego kwoty 450.000 zł.

(dowód: zestawienie transakcji k. 236)

M. O. przekazał tę kwotę ojcu D. O. od razu w banku uznając, iż są to pieniądze należne rodzicom z tytułu sprzedaży ich domu w O..

(dowód: zeznania M. O. – k. 219)

Na podstawie postanowienia o wszczęciu postępowania podatkowego wydanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 lipca 2013 r. (nr ewid. sprawy: (...)) wszczęto wobec M. O. postępowanie podatkowe z urzędu w sprawie określenia zobowiązania podatkowego w zryczałtowanym podatku dochodowym od osób fizycznych ze sprzedaży w

dniu 12 listopada 2007 r. zabudowanej działki ozn. Nr (...) o pow. 1.777 m⁽²⁾, położonej w O., gm. Ż.. Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. stwierdził, że powód uzyskał przychód w wysokości 950.000,00 zł ze sprzedaży zabudowanej nieruchomości, która nastąpiła przed upływem 5-ciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie. Ta decyzja po jej uchyleniu została ponownie wydana w formie postanowienia w dniu 13 września 2013 roku.

(dowód: postanowienie Naczelnika US w G. k. 42-43)

Decyzją z dnia 15 listopada 2013 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. określił wysokość zobowiązania podatkowego M. O. w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 rok w związku z podatkiem z odpłatnego zbycia nieruchomości nabytej w latach 2007-2008 ze sprzedaży w dniu 12 listopada 2007 roku zabudowanej nieruchomości – na kwotę należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2007 w wysokości 179.174,00 zł.

(dowód: decyzja z dnia 15 listopada 2013 roku k. 47-51, postanowienie z dnia 15 listopada 2013 roku k. 52-53, zeznania M. O. – protokół rozprawy k. 218 - 220, zeznania świadka K. O. k. 215 - 217, zeznania świadka M. S. k. 217 - 218).

Aktem notarialnym z dnia 1 lutego 2012 roku zawartym przed notariuszem J. K. M. O. sprzedał lokal mieszkalny nr (...) położony w G. przy ul. (...) o pow. 51,62m² T. i B. małżonkom J. za kwotę 160.800,00 zł. Z uzyskanej z tego tytułu kwoty powód spłacił zobowiązanie wobec J. T. i K. T. w wysokości 130.000,00 zł oraz zapłacił podatek z tytułu tej czynności. Pozostałą kwotę ze sprzedaży lokalu mieszkalnego przy ul. (...) powód przekazał ojcu D. O.

(dowód: akt notarialny Repertorium A nr (...)k. 20-25, zeznania powoda k. 218, zeznania świadka K. O. k. 217).

M. O. po otrzymaniu decyzji określającej jego zobowiązanie podatkowe zwrócił się o wyjaśnienia i pomoc do rodziców: H. i D. małżonków O.. (bezsporne)

Pozwani zapewniali pozwanego, że przedmiotowy dług zostanie przez nich spłacony, a Urząd Skarbowy pomylił się.

(dowód: zeznania powoda k. 219-220, zeznania świadka K. O. k. 217, zeznania świadka M. S. k.218).

Wobec braku faktycznych działań ze strony rodziców odnośnie tego zadłużenia podatkowego w dniu 26 września 2017 roku M. O. złożył do Urzędu Skarbowego w G. wniosek o umorzenie zaległości podatkowej lub rozłożenia jej na raty. Na dzień składania wniosku zaległość podatkowa powoda wynosiła bowiem wraz z odsetkami za zobowiązania podatkowe 359.749,00 zł.

Pismem z dnia 27 listopada 2017 roku Urząd Skarbowy w G. poinformował powoda o anulowaniu odsetek od kwoty głównej zadłużenia oraz o rozłożeniu jej na raty.

Ostatecznie decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. z dnia 9 kwietnia 2020 roku M. O. został zobowiązany do spłaty 177.732,00 zł. Wysokość raty została ustalona na kwotę 500 zł miesięcznie, a w ramach każdej raty powód opłaca również opłatę prolongacyjną.

(dowód: kopia wniosku z dnia 26 września 2017 roku o umorzenie zaległości podatkowej lub rozłożenie zapłaty zaległości podatkowej na raty k. 60 - 62, decyzje Urzędu Skarbowego w G. k. 63-65, 72 – 74, 201, kopia wpłat do Urzędu Skarbowego w G. k. 66 – 68, 78 - 92, kopia wniosku powoda z dnia 10 kwietnia 2018 roku k. 69 -71, kopia decyzji z dnia 15 maja 2018 roku k., kopia postanowienia w sprawie zawieszenia postępowania egzekucyjnego k. 76, kopia zawiadomienia z dnia 2 lipca 2018 roku o wstrzymaniu realizacji zajęcia wynagrodzenia za pracę k. 77, harmonogram płatności – k. 75, 203-204, kopia potwierdzeń przelewów rat k. 205-212, zeznania powoda k. 219, zeznania świadka K. O. k. 217, zeznania świadka M. S. k. 218).

H. O. dokonała na rzecz Urzędu Skarbowego (...)wpłat w wysokości po 500 zł tytułem miesięcznej raty za zobowiązanie powoda M. O..

(dowód: zeznania pozwanej k. 224, dowody spłaty z dnia 25.04.2017 r., 12.05.2017 r. oraz 14.06.2017 r. – k. 213).

Powód jest pracuje w Policji, uzyskuje wynagrodzenie miesięcznie w wysokości ok. 4.000,00 zł netto. Żona powoda uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 2.000,00 zł netto miesięcznie. Małżonkowie pozostają w ustroju rozdzielności majątkowej. Powód posiada dwoje małoletnich dzieci.

(dowód: zeznania powoda k. 218, zeznania świadka K. O. k. 216).

Powód spłacił już 30.000,00 zł należności głównej wobec Urzędu Skarbowego (dowód: protokół rozprawy z dnia 20 stycznia 2021 r. k. 215).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności i których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania. Wobec niekwestionowania złożonych do akt kserokopii dokumentów brak było podstaw do żądania złożenia wyżej wymienionych dokumentów w oryginale. Podstawę ustaleń faktycznych w sprawie stanowiły również zeznania świadków K. O. (k. 215-216) oraz M. S. (k.217-218). Zeznania świadków były co do zasady spójne i logiczne oraz korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w związku z tym Sąd uznał je zasadniczo za w pełni wiarygodne. Sąd pominął dowód z zeznań świadka księgowej J. M., bowiem świadek z uwagi na długi okres czasu, który minął od zdarzenia, nie pamiętała szczegółów dotyczących zawierania umowy darowizny między stronami oraz czy w ogóle udzielała D. O. i H. O. informacji w zakresie konieczności zapłaty podatku w przypadku sprzedaży nieruchomości w O..

Sąd ustalił stan faktyczny również na podstawie zeznań stron w zakresie w jakim strony relacjonowały przebieg zawierania umów darowizn przedmiotowych nieruchomości, a także wskazywały cel ich zawarcia. Kwestią sporną między stronami było przekazanie przez powoda kwoty 450.000 zł z tytułu części ceny za nieruchomość w O. i kwoty 130.000,00 zł z tytułu sprzedaży lokalu na ul. (...) w G. D. O.. Przepis art. 6 k.c. formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). Zgodnie z tą regułą za prawdziwe mogą być przyjęte w procesie cywilnym jedynie fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 marca 2019 r., LEX nr 2669391).

W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, bowiem pozwany nie zdołał wykazać w toku postępowania, że syn nie przekazał mu przedmiotowej kwoty. W ocenie Sądu powód w swoich zeznaniach szczerze opisał przebieg wszystkich zdarzeń i w ocenie Sądu są one wiarygodne, iż będąc młodą osobą 20-letnią osobą chciał pomóc swoim rodzicom, gdy go o to poprosili. Sąd natomiast nie dał wiary zeznaniom pozwanych odnośnie przekazanych synowi części otrzymanych ze sprzedaży nieruchomości pieniędzy, gdyż zdaniem Sadu chcą siebie przedstawić w jak najlepszym świetle. Sąd wziął pod uwagę, iż ich problemu finansowe pozwanych powstały w związku z zaległościami podatkowymi VAT, pozwany jest osobą karaną i nie są w związku z tym osobami wiarygodnymi.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, a co za tym idzie jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw podlegało w całości oddaleniu.

Art. 361 § 1 k.c. stanowi, że: „Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.” Zaś § 2 tego artykułu stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła”.

Ogólnymi przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zdarzenie, z którym przepisy łączą odpowiedzialność danego podmiotu, szkoda oraz adekwatny związek przyczynowy między tym zdarzeniem a szkodą (por. uwagi do

art. 361). W poszczególnych przepisach regulujących typy czynów niedozwolonych te ogólne przesłanki ulegają wzbogaceniu o przesłanki szczególne, które warunkują dany typ deliktu i wiążą się z zasadą odpowiedzialności, która leży u jego podstaw. Szkoda stanowi nie tylko przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale także przesłankę uznania danego zdarzenia za delikt, gdyż bez szkody żadne zdarzenie, choćby polegało na zachowaniu bezprawnym i zawinionym, nie może być kwalifikowane jako czyn niedozwolony. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (zob. G. Karaszewski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. J. Ciszewski, P. Nazaruk, Warszawa 2019, art. 361).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 2020 roku, sygn. akt: I ACa 1038/20: „Podstawowe znaczenie dla możliwości przypisania sprawcy szkody odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na art. 415 k.c. ma określenie zdarzenia, za które podmiotowi przypisywana jest odpowiedzialność (czyn sprawcy). Czynem tym może być działanie, jak i zaniechanie, a za bezprawne należy kwalifikować czyny zakazane przez przepisy prawne, bez względu na ich źródła, mające charakter abstrakcyjny, nakładające powszechny obowiązek określonego zachowania, a więc nakazując lub zakazując generalnie oznaczonym podmiotom określonych zachowań w określonych sytuacjach. Za bezprawne uznaje się także zachowania sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albo dobrymi obyczajami, a więc normami moralnymi powszechnie akceptowanymi w całym społeczeństwie lub grupie społecznej. Działanie (zaniechanie) sprawcy musi być przy tym zawinione. Przez winę rozumieć zaś należy możliwość postawienia danej osobie zarzutu, że nie zachowała się prawidłowo (tj. zgodnie z prawem i zasadami współżycia społecznego), chociaż mogła i powinna tak się zachować. Innymi słowy, że w konkretnej sytuacji dopuścił się on nagannej decyzji odnoszącej się do podjętego przez niego bezprawnego czynu. Takie ujmowanie winy stanowi konsekwencję posługiwania się na gruncie prawa cywilnego kategoriami analogicznymi do pojęcia winy w prawie karnym, a jednocześnie dominacji koncepcji normatywnej winy”. Okolicznością wyłączającą bezprawność czynu jest m.in. zgoda poszkodowanego (jest ona oświadczeniem podobnym do oświadczeń woli, a przepisy dotyczące tych ostatnich stosuje się do niej analogicznie; musi być zgodna z prawem i zasadami współżycia społecznego; odmianą zgody poszkodowanego jest świadome podjęcie przez niego działania na własne ryzyko), działanie sprawcy w obronie koniecznej (art. 423), w stanie wyższej konieczności (art. 424) lub w warunkach dozwolonej samopomocy (art. 343 § 2), a także w innych wypadkach, w których wykonuje on uprawnienia wynikające z przepisów (zob. G. Karaszewski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. J. Ciszewski, P. Nazaruk, Warszawa 2019, art. 415).

W niniejszej sprawie między stronami doszło do zawarcia umowy darowizny nieruchomości lokalu mieszkalnego w G. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) wraz z prawami do niego przynależnymi oraz zabudowanej domem o pow. 250 m² nieruchomości położonej w obrębie 0020 – O., gmina Ż., powiat (...) w województwie (...), oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...), o obszarze 1777 m², objętą księgą wieczystą o nr KW nr (...).

Art. 888 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę darowizny darczyńca zobowiązuje się do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego kosztem swego majątku. Zgodnie z art. 890 § 1 k.c., oświadczenie darczyńcy powinno być złożone w formie aktu notarialnego. Jednakże umowa darowizny zawarta bez zachowania tej formy staje się ważna, jeżeli przyrzeczone świadczenie zostało spełnione. Z kolei, w myśl art. 65 k.c., oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. § 2 tego przepisu przewiduje, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Powód darowiznę przyjął.

Nie ulega wątpliwości, że powód w momencie dokonania umowy darowizny był osobą młodą (20-letnią), niedoświadczoną oraz bezgranicznie ufającą swoim rodzicom. Powód był jednak świadomy problemów finansowych pozwanych, rosnących zadłużeń oraz możliwości podjęcia wobec nich egzekucji komorniczej. Należy mieć zatem przede wszystkim na względzie, że powód w momencie dokonania na jego rzecz darowizny był osobą pełnoletnią. Pełnomocnictwo, którego udzielił matce w dniu 21 czerwca 2007 roku zostało udzielone zgodnie z prawem - w formie

aktu notarialnego. W niniejszej sprawie ma zastosowanie reguła zawarta w paremii „ignorantia iuris nocet”, czyli „nieznajomość prawa szkodzi”. Jego jako właściciela sprzedanej w jego imieniu przez matkę obciążał w tej sytuacji obowiązek podatkowy. Powód jako osoba dorosła mógł i powinien - w razie powzięcia wątpliwości co do konsekwencji dokonanych przez swoich rodziców na jego rzecz darowizn - udać się do profesjonalnego biura rachunkowego lub podatkowego, które powinno udzielić mu informacji w zakresie dokonanej na rzecz powoda transakcji, w tym informacji czy jest ona opodatkowana podatkiem od osób fizycznych.

Powód zatem w toku postępowania nie wykazał, że został przez rodziców oszukany lub też w jakiś sposób wykorzystany, bowiem sam przyznał, że chciał im w ten sposób pomóc uniknąć konsekwencji zadłużenia. Pomiędzy sprzedażą zabudowanej nieruchomości w dniu 22 listopada 2017 roku, a decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. ustalającą zobowiązanie podatkowe z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych w dniu 15 listopada 2013 roku upłynęło prawie 6 lat. Powód nie podjął w tym czasie żadnych czynności zmierzających do wyjaśnienia zaistniałego zobowiązania, wierzył jedynie zapewnieniom rodziców, że zaszła pomyłka, a także że wszelkie należności zostały już uregulowane.

W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego brak jest związku przyczynowo-skutkowego między dokonanymi na rzecz powoda darowiznami a zaistniałą w jego majątku szkodą. Powód dobrowolnie zgodził się na zawarcie takich umów z jego udziałem. Ponadto zgodził się także w późniejszym czasie na sprzedaż darowanego mu również lokalu mieszkalnego. Pomagał swoim działaniem rodzicom ukrywać ich majątek przed wierzycielami.

Zobowiązanie podatkowe nałożone na powoda nie wynika z winy pozwanych, lecz powstało ono z mocy prawa. Skutki podatkowe tej sprzedaży należy ocenić w kontekście przesłanek z art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W związku z tym, w przypadku sprzedaży nieruchomości o charakterze mieszkalnym przychód ze źródła wskazanego w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a powołanej ustawy powstaje wtedy, gdy ich odpłatne zbycie następuje przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym je nabyto lub wybudowano (zob. R. Kowalski [w:] PIT. Komentarz do wybranych przepisów, LEX/el. 2020, art. 10). W związku z tym zaległość podatkowa powoda została ustalona na kwotę 359.749,00 zł, a następnie anulowano odsetki od kwoty głównej zadłużenia oraz rozłożono należność na raty, a w konsekwencji powód został zobowiązany do spłaty 179.174,00 zł. Brak zatem zawinionego działania rodziców powoda – pozwanych, a jedynie można mówić o niedbałym czy lekkomyślnym podejściu powoda do podejmowanych czynności prawnych. Sąd dał bowiem wiarę zeznaniom powoda, iż zdarzenia miały taki właśnie przebieg, ale nie może być usprawiedliwieniem dla nieopłacania podatków jedynie młody wiek.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż brak jest podstaw, aby uznać, iż pozwani swoimi działaniami wyrządzili szkodę powodowi w wysokości jego zobowiązania podatkowego i dlatego powództwo oddalił w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 102 k.p.c. ze względu na sytuację majątkową powoda, który był subiektywnie przeświadczony o słuszności dochodzonego roszczenia (postanowienia SN: z 3.02.2011 r., I CZ 171/10, LEX nr 738386; z 11.08.2010 r., I CZ 51/10, LEX nr 737252; z 19.09.2013 r., I CZ 183/12, LEX nr 1388472; z 5.07.2013 r., IV CZ 58/13, LEX nr 1396462; z 17.04.2013 r., V CZ 124/12, LEX nr 1341727).

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.